

ASOCIAȚIA PENTRU LIBERTATE ȘI EGALITATE DE GEN - A.L.E.G.

RETETELE LUI CÚPIDON

DIN EXPERIENȚELE DE RELAȚIE
ALE UNOR TINERI OBIȘNUIȚI

EXPLICAȚIE

Ce e cu broșura asta și la ce servește ea? Ei bine, ții în mâini o carte de povești pentru oameni mari. Sunt povești despre iubire, unele triste, altele înaripate, dar important este că sunt istoriile personale ale unor tineri frumoși pe dinăuntru. De la Antreuri până la Dulce-amărui vei găsi experiențe de relație, începând cu prima întâlnire și sfârșind cu despărțirea sau – dimpotrivă – consolidarea cuplului. Toate acestea ni le-au împărtășit cu încredere doisprezece anonimi și anonime cărora le mulțumim. Nici o poveste nu seamănă cu cealaltă, deoarece Cupidon schimbă mereu rețeta!

Această broșură este realizată de Asociația pentru Libertate și Egalitate de Gen, A.L.E.G. ca parte a unui proiect de prevenire a violenței în cuplu: Festivalul Egalității de Gen. Special la acest proiect este faptul că în loc să atragă atenția asupra violenței în urâțenia ei, promovează modelul opus abuzului de putere: considerația pentru Celălalt, chiar și la momentul dureros al ruperii unei relații.

Să îți fie rețetele noastre leac de pus pe rană și motiv de a-ți păstra încrederea în Iubire!

Camelia Blaga,
Director A.L.E.G.

www.aleg-romania.eu

Poveste pe
un post-it
galben

Fiindcă tot ce ne-a rănit cândva iese acum din noi în șuvoaie perfecte, clocotind în fraze rotunde, migălite sub măști colorate, fiindcă tot ce-am pierdut odată ne pare apoi mai prețios decât a fost de fapt, și, astfel, pentru că știu că e nedrept să ridicăm ode în exclusivitate durerii, exilând fericirea în lumea celor nespuse, de aceea m-am hotărât să-ți scriu astăzi. Fiindcă, închisă în cameră, mă scald în plăcerea de-a ridica statui de cuvinte chinului de dinainte, de aceea îți scriu.

Mă spăl pe mâini azi de toate poveștile triste pe care le-am construit și reconstruit, acelea despre vechi istorii dureroase, care mă-mpung noaptea cu coarnele lor de-ndrăcite în timp ce tu mă ții în brațe, cuibărindu-mă-n tine ca pe propriul tău miez. Mă lepăd de toate scriind - fără să stau cu burta la soare - despre fericire.

Pentru că îmi scriai noaptea poezii înghesuite pe post it-uri galbene și mi le lipeai pe oglinda din baie - să le citesc dimineața înainte de-a pleca la serviciu, să le port cu mine toată ziua, colorate eșarfe înfășurate sub piele - pentru că mi-ai adoptat pisica înrăită și-i curățai tava bombănind în versuri caraghioase în timp ce eu mă lăfăiam între perne, pentru că ești un spiriduș bosumflat, cu brațele lungi măturând asfaltul orașului, pentru că te oprești și-l mângâi pe cap pe câinele Dumitru și-i cumperi crenvurști și pentru că nu te-ai supărat când te-a-nhățat de un deget. Pentru că nu mi-ai citit pe furiș povestirile, extrase din trecutul meu ca mizeria scoasă cu pompa, fflup, de pe canalizarea mea intimă.

Pentru că plimbi cărți în rucsac așa cum alții își poartă copiii-n cărucioare. Pentru că încă mai știi ce delicios e să fi singur și pentru că încă-ți mai amintești ce cumplit era să fim singuri de tot.

Aș putea, sigur, dacă aș lua-o cronologic, ca-n orice poveste, să scriu despre cum fericirea în doi poate începe în lacrimi. Despre balconul stropit de ploaie și bere, care a ascultat secretele noastre încrustate în muzică și a cântărit bătrânește, punând în cele din urmă verdictul neașteptat - mai știi, creanga aceea care a lovit scurt în taburetul de lemn, dându-ne voie. Și-n ultimă instanță, despre gaura mică din colțul interior al ochiului, aceea care se vede când îți apeși pleoapa inferioară cu degetul. Anusul minuscul al tuturor durerilor noastre.

Dar am promis să mă spăl pe mâini, azi cel puțin, de toate istoriile triste. Singura poveste de azi, premiata frumoasă, se leagănă într-un post it de cinci pe cinci ca într-o haină largă. Îți voi lipi bilețelul diseară pe monitor, să nu mă cerți dacă locul o să rămână puțin lipicios. Totul lasă urme.

Antreuri

El

Mergeam foarte aproape unul de celălalt. Îi priveam fața înconjurată de firele blonde de păr. Tânjeam să-mi trec degetele prin ele. Vroiam să-i mușc buzele. Mă simțeam complet neputincios. Nici măcar nu o țineam de mână. De ce reținerea asta? Poate de frica de a nu fi respins. M-am oprit din mers. Ea a mai făcut câțiva pași, apoi s-a oprit și ea. S-a întors către mine. M-a privit îngrijorată. S-a apropiat.

Am luat-o în brațe și am strâns-o cât am putut eu de tare. Nu mi-a părut niciun moment că poate o rănesc în strânsoarea mea. Tot ce mă interesa era să o știu aproape, să-mi satisfac pofta de a o simți lipită de trupul meu. I-am dat drumul un pic, atât cât să o pot săruta. Ea atunci m-a oprit cu privirea. Își ținea răsuflarea. Căuta, oarecum, ceva în ochii mei. Apoi parcă ușurată și-a aruncat brațele în jurul gâtului meu. S-a ridicat pe vârfuri. I-am simțit răsuflarea caldă pe obraz, apoi i-am simțit buzele peste ale mele. Atunci m-am îndrăgostit de ea. Atunci am știut: o iubeam!

Ea

Mă așteptase după cursuri să mergem împreună la bibliotecă. Bătea un vânt rece afară, m-am apropiat de el știind că-mi va fi mai cald. Mi se părea că merge prea repede pentru mine. Încercam să-mi reglez pașii după ai lui. Mi-ar fi fost mai ușor dacă l-aș fi luat de braț, sau de mână. Dar nu vroiam să-l sperii. La un moment dat s-a oprit din mers. Am mai făcut câțiva pași apoi m-am oprit și eu. Eram nelămurită. Nu știam ce se întâmplase. M-am întors către el și m-am apropiat.

Atunci m-a luat în brațe. M-am încălzit instantaneu. Nici nu am putut reacționa. Mi-a dat drumul un pic. De frică că are să-mi dea drumul de tot, mi-am aruncat brațele după gâtul lui. L-am sărutat. Dacă mi-ar fi spus atunci că mă iubește pur și simplu m-aș fi topit. De ce? Pentru că și eu îl iubeam.

Introsul

Am ieșit afară pe balcon și am găsit-o acolo. Se uita adânc în noaptea neagră de iarnă, în timp ce strângea cu mâinile balustrade rece de metal. Abia dacă se auzea ceva, chiar și în liniștea perfectă a nopții, dar mi-am dat seama că plângea. Stăteam acolo de ceva vreme când mi-a remarcat prezența. A întors capul spre mine și am văzut cum îi curgea rimelul pe obraji.

M-am simțit ca atunci când intri din greșeală unde nu trebuie – ca și când aș fi deschis distrat ușa la toaletă numai ca să-mi dau seama că am nimerit la femei. Cu toate astea nu m-am mișcat din loc; simțeam oarecum că ea vroia să rămân. Nu mi-aduc aminte ce mi-a spus, nici ce i-am spus eu. Nu o mai întâlnisem înainte, dar nu conta. Eram împreună în acel moment...

Nu așa, nu în felul asta

Îmi plăcea dezinvoltura lui... era atât de sigur de el! La glumele lui râdeau toți. Exact opusul meu. Mi-era atât de rușine de gesturile mele stângace, de vocea mea pierită. Off. Nu mi-a venit să cred când la petrecere a venit după mine afară și m-a prins de mână. Parcă era un vis. Am continuat să cred că totul e un vis și când m-a dus în camera lui. Îi luceau ochii incredibil de tare. Aș fi vrut să mă țină în brațe până când mă opream din tremurat, să-mi sărute ochii.

Dar el n-avea răbdare. Îmi tot șoptea doar "hai, știi că vrei". Și-apoi i-am simțit degetele sub haine. M-au trecut fiorii, dar nu de plăcere. Eu căutam dragostea, el carnea. Era un câine flămând. Ar fi trebuit să fie momentul meu de fericire. Și în loc de asta m-am simțit atât de golită pe dinăuntru, ca o coajă de fruct care nu mai îmbracă nimic. Nu știam ce să-i spun. Stai, nu așa, nu în felul ăsta... Dar cum să pun în cuvinte imaginea mea despre cum ar fi trebuit să fie? Dacă el nu simțea la fel, n-avea cum să vadă în mine. Dacă el nu simțea la fel, nu mai conta nimic. Nimic. Nimic, cârpă devenisem eu. L-am lăsat să facă ce vrea. Banalizase visul, ce mai conta ce făcea cu învelișul, cu coaja care rămăsese din mine?

Felul principal

Problema cu monotonia

El era în bucătărie pe canapea și butona la telecomandă. Apartamentul era plin de sunete. Acum a ajuns pe un canal cu un serial de comedie. Și râde sonor, cu poftă. În chiuvetă sunt vasele de la cina pe care au gătit-o amândoi. N-a fost rea... Și cina de ieri a fost ok. Ea îl aude din baie și zâmbește. Apoi se uită cu un oftat în oglindă și îi confirmă oglinzii o dorință secretă.

Apoi dorința a prins viață, ea a lăsat-o să prindă viață. Sau poate viața a prins-o pe ea...i-a dat ce-a cerut: și-a pierdut capul din iubire, a trăit mai intens decât a visat, a fost fericită. Nu regretă nimic din ce-a făcut. N-ar face altfel acum dacă ar fi să întoarcă timpul înapoi. Dar casa nu mai e plină de sunete. Sunetele sunt acum doar în mintea ei. E sâmbătă seara și el lipsește. Nu e nici la calculator, nici în pat. Toate gesturile atât de cunoscute ei s-au mutat acum în prezența altcuiva.

Și toată monotonia în doi pe care ea a vrut să o spargă e spartă de tot, ca o cană care a căzut pe gresie: n-o să mai fie niciodată la loc pe raft. E dusă de tot, de tot. Acum un moment era aici, bine înrădăcinată și sigură, iar acum nu mai poate sta unde a stat. O faptă, ca o baghetă magică, a schimbat absolut totul. Definitiv. Iar problema cu monotonia este că atunci când devine trecut îți lipsește îngrozitor.

Fotograful

Dăruirea are doar prezent:
Ceea ce n-ai dăruit la timp
Rămâne nenăscut.

Dar în schimb, dăruind
Imortalizezi

Așa cum fotograful
Vede ce văd și ceilalți
Dar nu lasă clipa
să treacă pe lângă el.

A dărui, ca și a fotografia
E a spune clipei

Mai rămâi, ești așa de frumoasă.

Clipa ascultă de cei ce se dăruiesc -
Și de fotografi -
Și se face frumoasă.

De-aceea
N-am să las pe mai târziu,
Am să iubesc chiar acum
Ca nu cumva
Să las iubirea să-mi scape.

Timpul

E ușor să iubești sufletul ascuns sub
un chip frumos. Să-i cauți sufletului
culcușul în timp ce mâna îți alunecă
pe forme dulci.

Abia când chipul va fi șifonat de
timp iubirea-și va da arama pe față și
ne va arăta de unde se adapă... "Căci
am avut numai atâta rădăcină...cât a
rodit o rodie. Și atât."

Pentru mai mult, va trebui ca iubirea
să arunce vrejuri în spirale până la
lăcașul secret al sufletului, și de aco-
lo să-și ia lumina.

cafeaua cu gust de noi

Îmi place cafeaua
Cu gust de duminica dimineața
Când știu înainte să deschid ochii
Că ești peste tot în jurul meu
Pentru că tu iubești și în somn.
Somnul cu tine e un dialog delicios:
Eu mă cuibăresc, tu mă cuprinzi
Picioarele noastre 'și-amestecă degetele
Pielea mea face schimb de celule cu pielea ta
Buzele noastre se găesc cu ochii închiși.
Și la micul dejun
E ca și cum ne-am sorbi reciproc.

Hey baby...

Am prieteni minunați. Prieteni cărora le place să mă facă fericită. Prieteni care sunt în stare să mă păcălească și să completeze ca să-mi pregătească cea mai grozavă surpriză.

Eram împreună de o lună și ceva, și deși el era departe de mine, fusese cea mai frumoasă lună din viața mea până atunci. Era minunat cât de bine ajunsese să îl cunosc și să am încredere în el așa cum nu credeam că pot avea în cineva. Îmi aduc aminte când mi-a spus prima oară "baby".. am rămas toată ziua cu un zâmbet tâmp pe față. Iar în ziua în care mi-a spus că o să poată să vină la mine peste trei săptămâni am nu m-am mai oprit din zâmbit și eram mai luminoasă decât soarele.

Cu o zi înainte de ziua când trebuia să sosească, prietenii mei m-au sunat să-mi spună că aveau nevoie de mine ca să rezolv niște chestiuni financiare. Mi-am dat seama că ceva nu era în regulă, pentru că era cam târziu după-masa pentru lucruri de genul ăsta. Dar când m-am pus să refac niște calcule pentru că le greșisem, toate bănuielele mi-au fost risipite. Așa că ședeam acolo relaxată, așteptând să sosească contabilă. Aud ușa deschizându-se și apoi dintr-o dată vocea lui ... era cât se poate de calm și era chiar el, în carne și oase: "hey baby!". Văzându-l acolo - arăta teribil de bine, cu zâmbetul lui inconfundabil - am uitat pur și simplu să mai respir și prietenii mei au început să facă exerciții de respirație cu mine.

După ce mi-am revenit, i-am sărit în brațe. Mă simțeam cea mai fericită persoană în viață, iar inima îmi bătea mai tare decât credeam că se poate. A urmat o noapte perfectă ...am stat trei noaptea, uitându-ne la stele și ținându-ne în brațe, trăind fiecare moment.

A fost cea mai frumoasă surpriză pe care mi-a pregătit-o cineva și una dintre cele mai extraordinare nopți pe care le-am trăit cu el.

Ce găsesc eu oare la tine? Nu știu, dar din întâmplare...

...îmi place cand vorbim la telefon cum vocea ta îmi gădilă urechile ca un fir invizibil de iarbă

...am fluturași în stomac de câte ori urci scările către apartamentul meu, treci pragul cu rucsacul în spate și începi să mă săruți înainte să închid ușa

...îmi place cum sună cuvintele „murdare” când le rostim la temperatură înaltă și le piperăm cu dor și cu pronume posesive.

... ador când uiți de tine și îmi spui lucruri vrăjite care parca se cristalizează odata cu îmbrățișările și sar ca niște boabe de mărgăritar din adâncul tău

...mi-e drag când te fac să râzi și uneori îmi place să spun naivități și să îți aud râsul cald. Cu tine mă simt liberă să mă prostesc fără nici o grijă - ca atunci când eram copilă și mă dădeam în leagăn.

...mă incită suspansul iubirii noastre cu atâtea scenarii posibile. Uneori mă gândesc la lucrurile care ne-ar aminti unul de altul după ce ne vom fi despărțit. Alteori îmi imaginez câte locuri noi vom mai cutreiera împreună și în câte ascunzișuri de pădure ne vom iubi.

...mă bucură amestecul energiilor noastre care produce vibrații de tot felul: corpurile ni se armonizează ca niște viori, mințile noastre sunt două saxofoane în conversație, iar sufletele curg împreună ca o partitură de pian la patru mâini

Dulce-amarui

Despartirea ?

Departa de vis sub un copac în ultima zi cu soare de anul ăsta, ultima zi înainte de ultima zi și tot așa Mă văd ireal prins între trecutul cu tente de roz și incertitudinea unui viitor în care soarele va mai răsări și prințesa va zâmbi din nou.

Conștient de inconștiența mea sunt incapabil să mă desprind de trecut. Închid cartea, îmi strâng lucrurile, șterg cuvintele scrise cu rujul pe oglindă , fug, trântesc ușa de fier de la intrare și, demn, intru în noua viață. Nu mă uit înapoi, numai înainte.... și totuși nu pot șterge totul, nu pot șterge ce nu pot controla, nu pot șterge luna de pe cer și nici zâmbetul ei din mintea mea. Mă schimb, o pot face, schimb lumea în jurul meu, dar nu pot schimba totul.

Lucrurile refuză să se aranjeze în forma desenată de gândirea inginerului. Știința minții îl depășește, privirea ei îi dă speranțe, zâmbetul ei cald îl atrage în vraja bucuriei iluzorii, dar poarta către inima ei rămâne mereu închisă.

Și uite așa îmi mai aprind o țigară iar prin fumul ei nu pot să văd povestea încheindu-se aici. Aud zgomotul ușii pe care am trântit-o, merg înainte pe strada pustie și peste ani, la un colț de lume o văd pe ea. Zâmbesc ca la-nceput, îi fac cadou luna, ea zâmbește înapoi, o vinde pe un pachet de țigări și zice : «poate acum s-a schimbat ceva»

Adios, motherfucker

Partea I

Să respir, să oftez, să pășesc și să împart priviri. De miliarde. Să-mi bată inima și să izbucnesc în hohote de râs și de plâns. De câteva milioane. Să mă îmbăt și să înjur. De ordinul miilor. De câteva sute să încep și de câteva zeci să termin. Să simt că trăiesc. Măcar de câteva ori...

Vezi, tu, baby, aș vrea să rămân pierdută prin tricoul tău negru cu "I'm just a soul whose intensions are good" și să nu mă mai întorc niciodată la mine... Dar, dacă fac asta, cine o să respire de miliarde de ori, la fel de sacadat și de repede ca mine, cine o să mai reușească performanța să ofteze de câteva ori pe minut, cum fac eu?

Cine o să pățească prin toate bălțile în care soarele s-a apucat de pictat în petrol, cu șenile ca ale mele pe post de cizme, inima cui o să se creadă în fiecare zi la maraton, ca a mea, cine o să zâmbească și cine o să trezească gropița din obrazul meu stâng, cine o să izbucnească în hohote de râs la fel de isterice și chițăite ca ale mele?

Cine o să se țină de burtă la urmașii lui "The Exorcist", așa cum mă țin eu, cine o să se îmbete pe treptele de la TNB și o să vrea să adoarmă în brațele adânci ale iubitei mele mări, din Vama Veche, cine o să înjure viața și că s-a născut, cu același patos ca mine? Baby, cine o să-și mai înece amarul în bunul și vechiul meu prieten „Adios, motherfucker”?

Partea a II-a

Oare cum ar fi fost dacă? Orice scenariu ar friza grotescul, mai ceva ca un Ismail care găsește o „Ismailă” din ochelari, ciorapi și smoching... Probabil că n-o să aflu niciodată. Îmi pare rau? Ieri da, azi poate prea puțin. Iar într-o mâine deloc.

Până atunci, nici azi nu fu să fie. Când? Nu știu... Nu, cad iarăși în abstract. Refuz să mă iau la întrecere cu norii. Mai ales că un kilometru de autostradă face 10.000 de euro. Asta nu mai e din Urmuz, e de Bechtel. Nu azi, nu acum. Am atâtea de făcut! Fuck-us, fuck-us, fuck-us...

Bag niște Marin Sorescu (format mp3), îmi aprind o țigară și apoi ... mă duc sa visez ..."dar nici cu ochelarii pe nas nu mai văd visele și e grav. Ca să știu unde-am rămas șterg globii ochilor c-un postav. O hemoragie de-ncurcături și pe plan internațional. Oamenii, tot mai impuri, se lasă duși, dusi de val. Ah, cum mă ustură de la ficați! Ah, cum mă doare această tristă alunecare! Această atmosferă de eșuare, această lume de nevropați!"

...o dimineață de februarie când, jumătate pe geam, adunam fulgi de zăpadă pe limbă și l-am bagat pe taximetrist în sperieți: "Uffffff! Nu, nu o să cad din mașină". O întrebare pusă mult prea tarziu - „Merită?”. Zecile de minute în care am tremurat în fața ușii până am găsit 1.000 de motive să nu intru și 1.001 să intru...

...nici un motiv să rămân, toate motivele posibile și imposibile să ies. Pe aceeași ușă. Tot februarie, tot dimineață, alți fulgi de zăpadă. Zecile de minute în care am găurit zidul de lângă ușă până am găsit jumătate de motiv să pun un picior în fața celuilalt... „Merită?”... Un taxi... "Până ramân fără bani..."

Baby, totul este un vis, grotesc si caraghios. Nimic nu există în afară de tine. Iar tu ești un gând, un gând rătăcitor, un gând inutil, un gând vagabond și fără casă, un gând disperat și plin de întrebări în eternitatea goală care te înconjoară. Baby, cui să cer despăgubiri pentru transplant de inimă dacă tu exiști lipit de globurile mele oculare? Adios, motherfucker!

N.M.: Semnătura rămâne, totuși, poney

Bilete de avion

miriade de lumini, un club fără pretenții și în jur doar zâmbete.

ca un curcubeu, așa te-am cunoscut. la început a fost stroboscopul; care îți fragmenta mișcările în momente suspendate în timp.

mai tarziu mi-ai mărturisit că erai atât de intimidat încât ți-au trebuit trei săptămâni pentru a-ți aduna curajul în boccea înainte să te îndrepti spre mine în acea seara. bineînțeles ne știam dinainte, tu erai amicul timid și sofisticat care se lansa mereu în tirade incompreensibile despre discriminarea mondială împotriva culorii portocaliu, însă numai când luam cina la cantină.

erai adorabil cu șuvița aceea rebelă de păr ca tăciunile ce-ți acoperea mereu privirea ghidușă.

nu am reușit să evadăm din stereotipia anotimpului. era primăvara, și mi-ai mărturisit că mă iubești, în hindusă. am țesut pânze pline de planuri despre îmblânzirea pinguinilor de la polul sud pentru ca a doua zi să uităm de ele complet în timp ce desenam cu creioane de ceară pe cimentul din fața căminului.

prefer să nu mai țin minte toate dulcegăriile cu aer de cinism detașat pe care mi le-ai înșirat timp de 3 luni. cu cât mai impoderabil sentimentul pierderii cu atât mai ușor să continui pe drumul meu.

ei da, după cum bine știi ai decis că o pereche de bilete de avion sunt la fel de ușor de aruncat la gunoi ca cele de metrou, ca o legătura între doi oameni...așa e în viață mi-am spus, dar ce-i drept cei 9000 km ce ne despart sunt responsabili pentru ușurința cu care am acceptat ca soarta noastră comună să se bifurce. cu toate că nu obișnuiesc să fiu o persoană ranchiunoasă în unele seri mi-aș dori să fiu răpus de o boala tropicală sau de un trib de canibali scunzi, din păcate nici una nici alta nu se prea găsesc în Texas. Dar rămânem prieteni, nu?

sete

Mi-e sete de ani de zile. Cam din pubertate. Sau poate de când eram în burta mamei! Mi-e dor de-o altă ființă care să-mi învingă instinctul de conservare, ca un motor care învinge forța gravitației și te lasă să călătorești undeva mult mai sus. O iubire plămădită din carne amestecată cu suflet, și care totuși nu se hrănește doar din coaja subțire și parfumată care-nvelește oasele și nici nu se scurge prin crăpăturile conversației zilnice. O iubire care se reînnoiește de câte ori vine dimineața și te face să descoperi mereu splendoarea celuiilalt. Fără zgârcenie, fără teamă, fără ascunzișuri.

Am găsit-o ... sau am crezut că am găsit-o la optsprezece ani. Dar și-a lăsat în urmă aburii calzi deasupra inimii mele, ca de la apropierea colizionară a unei alte planete. Ne-am evitat însă, cu ochii închiși.

Am găsit-o ... sau am crezut că am găsit-o după alți zece ani. Semăna foarte tare cu iubirea din visul meu. Eram deja în zbor destul de sus când scindarea celuiilalt m-a izbit de pământ. Visele, fâșii, mi-au căzut învâlmășite în brațe, grele ca un plumb. Dar înainte să mă dezmeticesc s-a-ntors să zburăm din nou. Mi-am folosit vânătaile ca pe noi organe de simț. Cu buzele, mi-am lipit spărturile pentru o nouă lansare. Acum dansăm în salturi. Eu mai plâng uneori, iar el tot mai încurcă nume. Și ne iubim cu sete în weekend. Și între timp mi se face sete din nou. Știu că ești acolo. Răspunde-mi. Avem atât de puțin timp.

Bunul meu amic

Iubirea e ceva plin de forță. Te poate face să zbori, și te poate izbi totodată de pământ.

Deși au trecut 3 ani de când inima mea s-a făcut milioane de bucățele, îmi este încă greu să mă gândesc și să vorbesc despre el și despre ce am avut noi doi. Pentru că ce am avut noi doi era perfect și nimic nu va mai părea la fel vreodată. Am fost împreună un an și jumătate și toate problemele cu care am avut de-a face – distanța dintre noi, spaima că am rămas însărcinată, micile certuri – toate parcă ne făceau mai puternici și mai legați unul de altul. Totul mergea după cum plănuisem – eu urma să mă mut în orașul lui peste 3 luni, să încep acolo facultatea, vorbeam despre căsătorie – când totul s-a dat peste cap.

Îmi amintesc foarte bine. Urma să sosească a doua zi, să vorbim cu părinții mei despre ideea noastră de a ne căsători. Fusesem la cumpărături toată ziua și eram în drum spre casă când m-a sunat. De când a spus "hi" am știut că ceva nu era în regulă. Dar nici un moment n-am crezut că omul care dorea să-și petreacă restul vieții cu mine, poate pur și simplu să pună mâna pe telefon și să îți strivească inima.

A trecut mai bine de o jumătate de an până când ne-am văzut din nou, deși în tot timpul ăsta mă suna și îmi scria e-mailuri, încercând să stabilească o relație de prietenie între noi. Ziua în care ne-am revăzut am avut fluturi în stomac tot timpul. Când am fost față în față inima mea parcă bătea cu milioane de bătăi pe minut.

Știu că o să-l iubesc întotdeauna și că n-o să mai simt la fel pentru altcineva. Au trecut trei ani de la acel telefon, și azi suntem ... cum se spune... amici. Vorbim și ne vizităm când se poate, și în timp am reușit chiar să devenim buni amici. Putem vorbi despre orice. El nu știe, dar e persoana care m-a schimbat și lui îi datorez o bună parte din ceea ce sunt azi. Va rămâne mereu, dacă altceva nu, bunul meu amic.

Prajitura cu dragoste

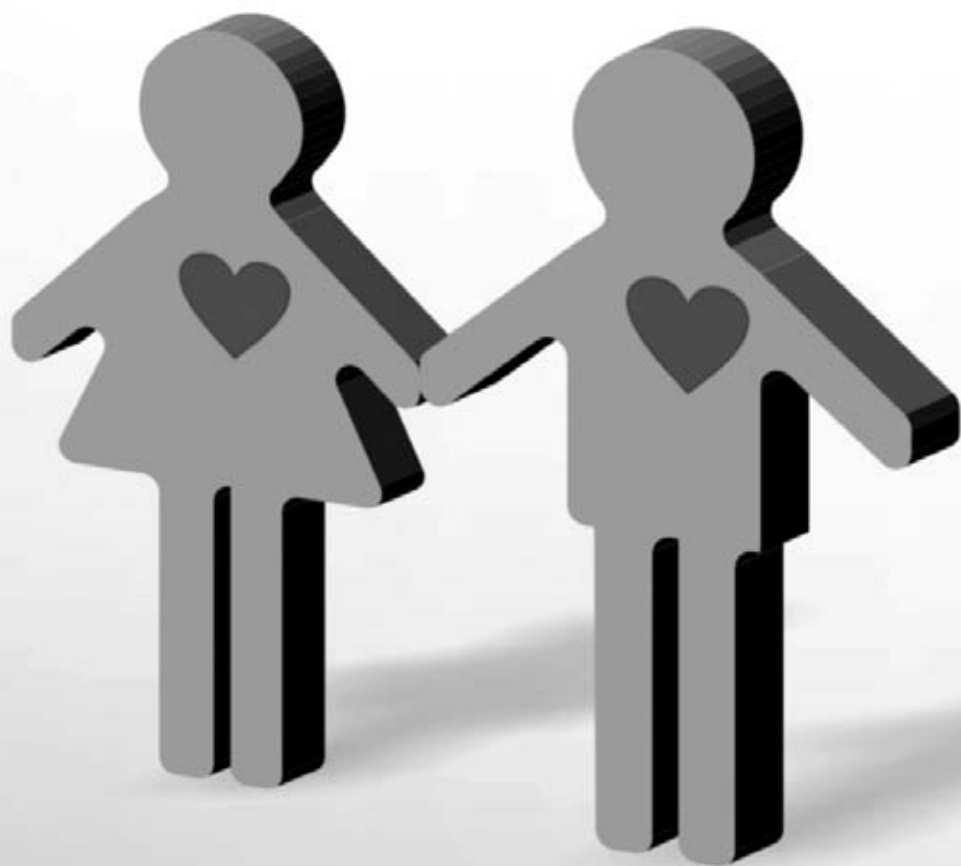
Mă tot bate gândul de-o vreme să-ți mai scriu ca odinioară și să-ți vorbesc despre ce-mi mai trece prin cap, ce mă mai sensibilizează la inimioară, ce dureri de spate mai am..(aaa asta nu). Sper sa te molipsească și pe tine de scris că tare îmi e dor de frumoasele eseuri ale tale de altădată. Ei ce vremuri... Și tema de astăzi vor fi dulciurile. Asta pentru ca eu am ajuns la concluzia ca relația noastră seamănă cu o prăjitură. Ei și ce-i cu prăjitura asta? Păi la început aș putea spune ca noi doi am avut parte nu de o prăjitură ci un adevărat tort, din care ne-am înfruptat cu voluptate. Ne-am aruncat asupra lui ca doi maniaci ai dulciurilor, fără să folosim lingurițe ci afundându-ne gurile direct în el și mănjinându-ne până deasupra ochilor de ciocolata. Și mâncam și tot mâncam nesătui până când am avut nevoie și de o limonadă. A fost un pic cam acra pentru că a venit sub forma unor mici certuri. Dar ne trecea repede setea si ne apuca din nou pofta de tort și treceam iarăși la treabă.

Ei, timpul a trecut si tortul nostru s-a mai micșorat un pic si a devenit o prăjitură. Din fericire am știut sa ne păstrăm pofta noastră proverbială, pentru că am avut inspirația să adăugăm prăjiturii noastre o glazură delicioasă. Glazura asta este dragostea noastră care este legată în continuare de poftă însă a devenit mai înțeleaptă pentru că se bazează și pe înțelegere reciprocă și pe comunicare. Iar comunicarea asta a noastră merge așa de departe că am devenit si telepați. Și cu toate astea tot avem nevoie să ne întâlnim să mâncăm împreună prăjiturica noastră, pe care o îndulcim de fiecare data cu lucruri noi: frișcă, sirop, crème fine.

Noi doi împreună ne putem numi cofetari îndrăgostiți, a căror prăjitură este mereu delicioasă pentru că știm să-i îmbunătățim mereu rețeta. Și sper sa rămânem așa.

Al tău cofetar înamorat

Data publicării: ianuarie 2010
Fotografii: Szilard Szabo, Rober Csiszer, Liviu Gaja
Design&Print: Honterus Sibiu

RETETELE LUI CŪPIDON

Această broșură a fost realizată de Asociația pentru Libertate și Egalitate de Gen - A.L.E.G., în cadrul Proiectului “Festivalul Egalității de Gen”, finanțat de Body Shop Foundation și de Global Fund for Children.

THE BODY SHOP FOUNDATION

THE GLOBAL FUND FOR
Children

Date de contact A.L.E.G.

Tel./Fax: 0269 242078

E-mail: aleg_romania@yahoo.com

Pagina web: www.aleg-romania.eu